

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **Ateliér pro životní prostředí, o. s.**, se sídlem Ve svahu 1, Praha 4, zastoupeného JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské náměstí 471/1, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 8. 2007, č. j. 6384/2007, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 6. 2009, č. j. 11 Ca 259/2007 - 99,

t a k t o :

Věc se postupuje rozšířenému senátu.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) výše uvedený rozsudek, jímž Městský soud v Praze zamítl jeho žalobu proti rozhodnutí žalovaného ve věci odstranění 72 ks dřevin v prostoru horní části vrchu Petřína na pozemcích parc. č. 273 a 274 v katastrálním území Hradčany a parc. č. 928/1 a 932 v katastrálním území Malá Strana, Praha 1.

II.

V této věci již dříve Městský soud v Praze rozhodl rozsudkem ze dne 24. 7. 2008, č. j. 11Ca 259/2007 - 50, jímž žalobu jako nedůvodnou zamítl. Tento rozsudek byl však zrušen (k žalobcově kasační stížnosti) rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 104/2008 - 92, a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení s odůvodněním, že soud ponechal zcela stranou žalobcovu námitku nicotnosti přezkoumávaného rozhodnutí. V rozsudku totiž chybělo zejména porovnání působnosti orgánů ochrany přírody a orgánů státní památkové péče a posouzení vztahu zákona o ochraně přírody a krajiny a zákona o státní památkové péči při povolování kácení mimolesních dřevin, které jsou současně kulturní památkou.

Městský soud tedy znovu posoudil žalobní námitky, zmíněný vytýkaný nedostatek předešlého odůvodnění napravil a žalobu zamítl.

Součástí odůvodnění učinil i obsáhlou pasáž, kterou se vypořádal s žalobní námitkou podjatosti rozhodujících orgánů. Ta měla spočívat v tom, že hlavní město Praha, jakožto vlastník pozemků a porostů v dané lokalitě, mělo zřejmý zájem na uskutečnění předmětné investice, přičemž úřední osoby, které vedly toto správní řízení, jsou v jednoznačném vztahu k hlavnímu městu.

Městský soud při vypořádání námítky odkázal jednak na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67. Zdůraznil, že přistoupil-li zákonodárce k řešení, jež připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu nebo povinnosti územně-samosprávní jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územněsprávního celku, pak je třeba zkoumat konkrétní pohnutky či okolnosti svědčící případné podjatosti těchto rozhodujících osob; není možno případnou podjatost vyvozovat již jen z té skutečnosti, že rozhodující úředníci rozhodují věc toho samosprávního orgánu, jež je vlastníkem pozemků či porostů, o nichž se rozhoduje. Aby byly dány v takových případech důvodné pochybnosti o podjatosti těchto úředníků, musela by k věci přistoupit ještě další okolnost, např. obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele v konkrétním případě.

Soud zdůraznil, že žalobce svoji obavu o podjatost rozhodujících úředníků nedovodil z žádné konkrétní skutečnosti, tuto úvahu vznesl pouze velmi obecně. V průběhu správního řízení byly žalobcovy námitky v tomto ohledu řešeny zcela v duchu judikatury Nejvyššího správního soudu a ani městský soud neshledal žádný konkrétní důvod pro odchýlný názor. Námitku tedy zamítl jako nedůvodnou.

III.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel přijal názor soudu, týkající se vysvětlení vztahu zákona o ochraně přírody a krajiny a zákona o státní památkové péči, zahrnující i posouzení povolování kácení mimolesních dřevin, které jsou současně kulturní památkou.

Jedinou kasační námitku stěžovatel vznesl proti názoru soudu ve věci nazírání na podjatost rozhodujících pracovníků. Zdůraznil, že žadatelem v dané věci je Magistrát hlavního města Prahy, rozhodujícím orgánem je rovněž magistrát města, příslušným orgánem ochrany přírody by byl úřad příslušné městské části a případným odvolacím orgánem opět magistrát. Všechny úřední struktury jsou tak zřízeny městem a rozhodující úřední osoby jsou k městu či jeho městské části v zaměstnaneckém poměru. **Tento jev je jako princip zcela nepřijatelný.** Na takové případy odkazuje § 14 odst. 4 a § 131 odst. 3 nového správního řádu (zákon č. 500/2004 Sb.). Přesto se tímto způsobem nepostupuje a zcela běžně věci rozhodují vyloučené úřední osoby. Podle kogentní úpravy správního řádu jsou zkrátka při rozhodování takovýchto záležitostí tyto osoby vyloučeny. Vyloučení jsou totiž všichni úředníci Magistrátu hlavního města Prahy, neboť jsou k tomuto účastníku v jednoznačném vztahu existenční, i služební a kariéerní závislosti. K vyloučení těchto osob není třeba splnění žádných dalších podmínek. Stěžovatel trvá na svém názoru, že ve věci rozhodovaly osoby, které byly z možnosti rozhodovat vyloučeny kogentními ustanoveními správního řádu a žalobou napadené rozhodnutí proto bylo nezákonné. Závěrem stěžovatel navrhl, aby pro nesprávně posouzený závěr o vyloučení pracovníků

z rozhodování ve věci Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

IV.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel námitku podjatosti vznáší opakovaně, s tím, že neoznačuje žádnou konkrétní osobu, jež by měla být v řízení podjatá a vyloučená proto z rozhodování. Takové pojetí institutu podjatosti, které předkládá stěžovatel, by vedlo k tomu, že by stovky zaměstnanců rozhodovali nezákonně. Žalovaný má za to, že městský soud stěžovatelovu námitku vyřešil správně a proto navrhuje, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

V.

Předmětem posouzení se tak stává otázka náhledu na interpretaci § 14 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

VI.

Po stránce skutkové je souzená věc vymezena takto: Dne 28. 3. 2006 podal odbor ochrany životního prostředí Magistrátu hlavního města Prahy, k jinému odboru magistrátu - odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu, žádost o vydání souhlasu s odstraněním 72 kusů dřevin. Rozhodnutím ze dne 20. 6. 2006 odbor kultury, památkové péče a cestovního ruchu magistrátu žádosti vyhověl. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal a namítl rovněž podjatost rozhodujících zaměstnanců z důvodů zjevné závislosti na žadateli. Žalobcovo odvolání žalovaný zamítl a potvrdil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru kultury, památkové péče a cestovního ruchu. K otázce podjatosti rozhodujících osob uvedl, že aby byla osoba pro podjatost z rozhodování vyloučena, je nutno zkoumat její konkrétní zájem na výsledku řízení. Zákonomárci přistoupil na takové řešení, jež připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu nebo povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územně samosprávného celku. Rozhodující osoba je tak v první řadě úředníkem, který má podle zákona č. 312/2002 Sb., o úřednících územních samosprávných celků a o změně některých zákonů mj. i povinnost rozhodovat nestranně; takovou povinnost mají rozhodující osoby i v případech, rozhodují-li o věcech, týkajících se obce či kraje, tedy vlastně jejich zaměstnavatelů. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2004, č. j. 2 As 21/2004 - 67, o němž své rozhodnutí opřel.

VII.

Rozhodující tříčlenný senát Nejvyššího správního soudu dospěl při předběžné poradě k právnímu názoru, který je odlišný od právního názoru vysloveného dříve v právě zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 2 As 21/2004), na jehož odůvodnění odkazuje i městský soud v nyní souzené věci. Protože tento rozsudek řeší otázku podjatosti úředních osob ještě za působnosti „starého“ správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.), nebyla by dle přesvědčení předkládajícího senátu jeho existence sama o sobě ještě důvodem postoupení věci k rozhodnutí rozšířenému senátu. Pro věc je podstatné

zejména to, že však z uvedeného rozsudku vychází a na něho odkazuje rozsudek zdejšího soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 8 As 35/2007 - 92, který řešil principiálně shodnou otázku podjatosti úředních osob za účinnosti již „nového“ správního řádu.

Judikatura Nejvyššího správního soudu tedy zaujala k otázce podjatosti úředních osob právní názor, od něhož se hodlá první senát soudu odlišit. Je postavena na úvaze, že přistoupil-li zákonodárce k řešení, jež připouští, aby v kterémkoliv stupni správního řízení o právu či povinnosti územně samosprávné jednotky na konkrétním úseku státní správy rozhodoval orgán tohoto územněsprávního celku, pak takový stav nemůže být bez dalšího důvodem podjatosti jeho pracovníka. Aby byly dány pochybnosti o podjatosti, musela by přistoupit ještě další skutečnost, např. důvodná obava z ovlivňování úředníka ze strany jeho zaměstnavatele.

Předkládající senát dospěl k závěru, že spornou otázku pro svůj odchylný názor nemůže rozhodnout sám a proto věc podle § 17 odst. 1 s. ř. s. předkládá k rozhodnutí rozšířenému senátu.

VIII.

První senát při formulování svého názoru vycházel z teze, že smyslem právního institutu „vyloučení úřední osoby z rozhodování“ je zamezení podjatým osobám bezprostředně se podílet na výkonu státní správy. **Posouzení podjatosti by mělo být nazíráno principem, že nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt.** Integrální součástí práva na spravedlivý proces tak, jak je vymezeno v č. l. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále též „Listina“) je garance toho, aby ve věci rozhodovala nezávislá a nestranná osoba (ať již soudce, či úřední osoba ve správních řízeních). Nestrannost a nezájatost této osoby je jistě jedním z hlavních předpokladů spravedlivého rozhodování a jednou z hlavních premis důvěry občanů a jiných subjektů práva v právo a právní stát (č. l. 1 odst. 1 Ústavy České republiky).

Podle § 14 odst. 1 správního řádu je *každá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen "úřední osoba"), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.*

S možnou podjatostí zde počítá správní řád v podstatě u jakékoliv úřední osoby, tedy takové, která se aktivně a bezprostředně podílí na výkonu pravomoci správního orgánu; výkonem pravomoci je z tohoto pohledu nutno rozumět nejen její podíl na formálním správním řízení, ale i na jednotlivých úkonech, v rámci nichž činí tyto osoby jistá správní uvážení, která se pak promítají v materiální podobě v právní sféře účastníků řízení.

Podmínkou vyloučení z rozhodování je nalezení důvodného předpokladu, že tato osoba může mít pro svůj poměr k věci zájem na výsledku řízení. Pojmem „poměr k věci“ je třeba, dle názoru předkládajícího senátu, rozumět nejen individuální (popř. emocionální)

zájem na výsledku řízení z důvodu kladných či negativních emocí úřední osoby vůči účastníkům řízení či například na vztazích ekonomické závislosti vůči některému z účastníků řízení, ale mnohdy je nutno na podjatost rozhodující osoby nahlížet z širšího úhlu.

Kategorii nestrannosti je třeba vnímat také v rovině objektivní. Za objektivní ovšem nelze považovat to, jak se nestrannost osoby pouze subjektivně jeví vnějšímu pozorovateli, tj. účastníkovi řízení, nýbrž to, zda reálně neexistují objektivní okolnosti, které by mohly objektivně vést k legitimním pochybnostem o tom, že tato osoba určitým, nikoliv nezaujatým vztahem k věci, případně účastníkům, disponuje (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 167/94, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek č. 6; rozhodnutí Ústavního soudu jsou též dostupná <http://nalus.usoud.cz>).

Ústavní soud též vyslovil, že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto. Nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z právního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 105/01, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek č. 23).

Rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z dvojího testu posuzování nestrannosti (ač) soudce, avšak závěry zde vyslovené lze vztáhnout i na posouzení nestrannosti rozhodující úřední osoby. Subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci, objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost (srov. rozhodnutí ve věcech Saraiva de Carvalho vs. Portugalsko, 1994, Gautrin a další vs. Francie, 1998).

Judikatura Nejvyššího správního soudu se vyjádřila k otázce podjatosti osob ve zmíněném rozsudku sp. zn. 2 As 21/2004, to ovšem za platnosti jednak starého správního řádu, ale především v době, kdy neexistovala (dnes již existující) konzistentní judikatura Nejvyššího správního soudu řešící otázku podjatosti, či vyloučení soudců z rozhodování, pokud by věc měl řešit senát, či soudci ve sporu, kde jsou žalovanými jak samotný soud, u něhož soudci působí, popřípadě tak i jeho předseda.

Otázkou vyloučení úředních osob z rozhodování správního orgánu se zabýval i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2008, č. j. 6 As 24/2007 - 89; (citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Zde soud vyslovil: „*Ve správním soudnictví bylo již v minulosti prejudikováno, že pracovníci obecního (městského) úřadu jsou z projednávání a rozhodování věci vyloučeni, pokud by měl jejich zaměstnavatel (obec či město) bezprostřední a soukromý zájem na výsledku rozhodnutí vydávaného v přenesené působnosti, daný tím, že by se dotýkalo jeho majetku a byl od něho odvislý majetkový přínos pro obec nebo město. Jinak řečeno, pokud by měl Nejvyšší správní soud stěžovatelově námitce přisvědčit, muselo by být podle jeho přesvědčení rozhodnutí orgánu samosprávy motivováno zjevně soukromým zájmem zaměstnavatele. Tak tomu ovšem v posuzovaném případě není.*“ Uvedl dále, že „...pokud jde o tvrzený osobní vztah pracovníka

orgánu územního plánování Krajského úřadu Jihočeského kraje a pracovníka orgánu územního plánování Městského úřadu v Písku, lze předně souhlasit se závěrem krajského soudu, že o stěžovatelské návrhu věcně nerozhodoval. Stěžovatel dále dovozuje, že nepodjatost pracovníka krajského úřadu by mohla být dotčena skutečností, že v minulosti pracoval jako podřízený pracovníka Městského úřadu v Písku. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že sám tento fakt nemůže být oním poměrem k účastníkům řízení, který by zavládal podnět k pochybám o nepodjatosti. Nelze předpokládat, že by pouze na základě skutečnosti, že před určitou dobou byl v současnosti instančně nadřízený funkčně podřízeným v současnosti instančně podřízeného, první druhému nějak stranil. Nenamítá-li stěžovatel jiných vazeb, nelze se domnívat, že by stranil bývalému nadřízenému, u kterého již dlouhou dobu nepracuje, nepodléhá mu organizačně a není na něm finančně či jinak závislý.“ Tento judikát není však bezesbytku vztažitelný na souzenou věc.

K podjatosti úředních osob se vyjadřoval Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 10. 10. 2007, č. j. 2 As 29/2007 - 74; v něm soud uvedl, že „...stěžovatel - jako zastupitel - není vůči úředním osobám v poměru nadřízenosti ani podřízenosti, neboť zastupitelstvo, tím méně jeho jednotliví členové, nemohou zasahovat do výkonu přenesené působnosti vykonávané v rámci rozhodování o přestupcích. Pokud jde o účast stěžovatele jako jednoho ze členů zastupitelstva (v případě zastupitelstva města jako jednoho z 29 členů a v případě zastupitelstva kraje jako jednoho z 55 členů) na schvalování rozpočtu města, potažmo kraje, tak ani tato skutečnost nemůže být důvodem pro vyslovení podjatosti úředních osob. Předně jsou platy úředních osob určeny zvláštním zákonem (zákon č. 143/1992 Sb., o platu a odměně za pracovní pohotovost v rozpočtových a v některých dalších organizacích a orgánech) a lze tak hovořit pouze o tzv. pohyblivé složce platu, jako je osobní příplatek či odměna, které mohou být závislé na rozpočtu územního samosprávného celku. Dále se stěžovatel neúčastní přímo na určování výše pohyblivé složky platu pro úřední osoby, nýbrž schválením rozpočtu pouze nepřímou stanovuje možný rámec pro to, aby příslušná osoba [v případě města tajemník, podle § 110 odst. 4 písm. c) a d) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, a v případě kraje ředitel krajského úřadu, podle § 69 odst. 2 písm. c) a d) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích] o výši těchto složek mohla rozhodnout. Je třeba také poukázat na to, že i kdyby byl schválen rozpočet v částce vysoké, neznamená to automaticky, že by úřední osoby obdržely vyšší pohyblivou složku platu. Navíc samotná účast stěžovatele na tomto schvalovacím procesu je poměrně malá (1/29 a 1/55) a nelze tak předpokládat, že by sám o sobě mohl výši rozpočtu výrazněji ovlivnit. Tím méně si lze představit, že by tak činil pouze ve snaze ovlivnit výši platu úředních osob.“ Ani tento rozsudek není zcela přílehlý na nyní souzenou věc, byť rovněž jako podmínku pro vyloučení úředních osob z rozhodování ve správním řízení zdůrazňuje závislost mezi osobami která rozhoduje a o níž je rozhodováno.

Jak bylo zmíněno shora, judikatura Nejvyššího správního soudu však dovodila jednoznačné závěry při posouzení nestrannosti soudců, kteří jsou zaměstnanci Městského soudu v Praze a v rámci správy tohoto soudu jsou ve vztahu rovněž k jeho předsedovi (usnesení ze dne 29. 2. 2008, č. j. Nad 4/2008 - 47 a nebo v usnesení ze dne 20. 8. 2009, č. j. Nao 42/2009 - 21). V těchto případech soud zdůraznil, že směřuje-li žaloba proti rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí soudu vystupujícího v pozici správního orgánu prvního stupně, jsou z projednávání a rozhodování takové věci vyloučeni všichni soudci specializovaných správních senátů tohoto soudu (nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt).

Soud zde zdůraznil, co je třeba vnímat pod pojmem „poměr k věci“ ve vztahu k posouzení nestrannosti rozhodující osoby.

Nejvyšší správní soud ve zmíněných souvislostech dovodil, že v případech, kdy žalovaným byl Městský soud v Praze, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout, jsou všichni soudci specializovaných senátů správního soudnictví vyloučení pro možnou podjatost. V tomto ohledu je vhodné poukázat i na obecnou právní zásadu „*nemo iudex in causa sua*“, dle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. Teorie práva, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v dané věci, kdy soudci postupovali podle ustanovení § 8 odst. 3 s. ř. s., byť se subjektivně necítí být podjatí ve vztahu k věci, k účastníkům nebo jejich zástupcům, lze mít pochybnost o jejich nepodjatosti, neboť by rozhodovali o věci, v níž jsou žalovanými jak samotný soud, u něhož soudci působí, tak i jeho předseda. Ačkoliv by soudce měl být natolik nepředpojatý, aby byl schopen rozhodnout objektivně a nezávisle spor, jehož účastníkem je jiná část téhož soudu, Nejvyšší správní soud upozornil, že soudci jsou profesionálové a subjektivně se v dané věci necítí být podjatí. Nicméně je třeba mít na paměti i objektivní kategorii nestrannosti, tedy vnímat, zda neexistují objektivní okolnosti, které by mohly vést k reálným pochybnostem o tom, že soudce určitý vztah k věci má. Jelikož na straně žalované vystupuje mj. předseda městského soudu, mohla by v daném případě vyvstat objektivní pochybnost, zda jsou soudci téhož soudu skutečně nestranní. Aby byly jakékoli pochybnosti účastníků o nepodjatosti soudců Městského soudu v Praze vyloučeny, Nejvyšší správní soud věc přikázal jinému než místně příslušnému soudu.

Naprosto stejnými zásadami, jakými je ovládáno posuzování vyloučení soudců z rozhodování, musí být (dle přesvědčení předkládajícího senátu) nazíráno i na posouzení případného vyloučení z rozhodování úředních osob, jež se účastní rozhodování věcí ve správním řízení. Vždyť předpokladem faktického uplatnění zásady rovnosti účastníků v řízení a spravedlivého rozhodnutí je, aby rozhodující osoba nebyla v žádné závislosti k jednomu z účastníků řízení. Nelze nalézt rozumný důvod, pro který by se mělo na případné vyloučení úředních osob z rozhodování nahlížet odlišně od soudců. Jestliže jsou na soudce kladena tak přísná zákonná kritéria při posuzování jejich možné podjatosti, pak tím ostražitěji by měla být vnímána a posuzována tato kritéria pro exekutivní aparát. V případě nalezení skutkové shody, rozhodovala-li by úřední osoba věc, která se jí týká potud, že je v určitém stupni objektivní závislosti k účastníku řízení, pak musí nastoupit obdobný mechanismus jako ve zmíněném rozhodování soudů a věc musí být delegována k rozhodnutí jinému správnímu orgánu; na tuto eventualitu ostatně poukazuje § 131 odst. 4 správního řádu.

IX.

První senát dospěl k závěru, že v přezkoumávané věci městský soud nesprávně zodpověděl právní otázku posouzení podjatosti úředních osob; podle názoru prvního senátu závislost na osobě, v jejíž věci úřední osoby rozhodovaly, způsobuje principiálně

jejich vyloučení z rozhodování a nutnost postupu dle § 131 odst. 4 zákona č. 500/2006 Sb., správního řádu.

Ze všech shora uvedených důvodů shledává tedy předkládající senát důvod pro judikatorní odklon od rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 7. 2008, č. j. 8 As 35/2007 - 92, (který vychází a odkazuje na v textu uvedený rozsudek sp. zn. 2 As 21/2004) a po poradě předkládá rozšířenému senátu k zodpovězení následující otázku:

Rozhoduje-li orgán územního samosprávného celku, v němž jsou zařazeni jeho zaměstnanci, jako správní orgán o věci v řízení, jehož účastníkem je tento územní samosprávný celek mající zájem na výsledku řízení, lze pochybovat o nepodjatosti těchto zaměstnanců pro poměr k věci vylučující je ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohli výsledek řízení ovlivnit ve smyslu § 14 odst. 1 správního řádu?

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

Rozšířený senát bude ve věci rozhodovat ve složení: JUDr. Josef Baxa, JUDr. Jakub Camrda, JUDr. Miluše Došková, JUDr. Michal Mazanec, JUDr. Karel Šimka, JUDr. Jaroslav Vlašín a JUDr. Marie Turková. Účastníci mohou namítnout podjatost těchto soudců v propadné lhůtě jednoho týdne ode dne kdy zjistí důvod podjatosti (§ 8 odst. 1 s. ř. s.). Účastníci se dále mohou ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto usnesení vyjádřit k otázce předložené rozšířenému senátu.

V Brně dne 22. prosince 2009

Kaniová

senátu

JUDr. Lenka

předsedkyně